

min Broder Carl vil jeg nu slet ikke tale. Men selv om man ikke deler en andens Livsopfattelse, kan man dog nok respektere den.“

„Jeg troer virkelig, du begynder at blive lidt paa-virket af din Broder, kære Betty. Jeg har mærket det i den sidste Tid.“

„Aa Snak, Ragnhild, hvor du taler!“

„Ja ja. Lad os da ikke snakke om det. For-øvrigt — har din Broder ikke altid haft en vis Lyst til at være anderledes end andre? Det forekommer mig, du selv engang har ytret noget saadant.“

„Emanuel er min Moders Søn. Og Moder var jo heller ikke, som Folk er flest.“

Fru Betty sagde disse Ord med høj Rødme paa Kinderne — det var nemlig første Gang, at hendes Moder var bleven nævnet dem imellem. Men hun havde følt Trang til engang for Alvor at tage Emanuel i For-svar overfor Venindens idelige Spotterier.

„Hvad Fader angaar,“ — vedblev hun — „saa har han nu aldrig ret kunnet forlige sig med, at Emanuel blev Teolog. Fader er jo desværre ikke saa religiøs, som det var ønskeligt. Han vilde i sin Tid absolut, at han skulde studere Jura. Men Emanuel havde lovet Moder at blive Præst, og herfra stammer oprindelig det vanskelige Forhold imellem dem . . . det mente i hvert Fald Torm. Du kender jo Faders umaadelige Principfasthed. Og Emanuel er jo hellerikke efter-givende, saasnart det gælder hans Tro.“

„Aa nej, deri giver jeg dig ganske Ret. For-resten — siden du nu selv nævner det — Pastor Petersen og jeg talte netop om din Broder paa Vejen herved. Pastor Petersen mente, at din Broder vel maatte have en bestemt Hensigt med sit Ophold her.“

„En bestemt Hensigt? . . . Hvorledes mener du?“ spurgte Betty og saae op.

„Aa, jeg mener blot, at din Broder vel agter at søge fornyet Tilmærmelse til sine forrige Venner her